

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **L. L.**
sídlem K. 443/2, B.
zastoupen JUDr. Pavlem Holubem, advokátem
sídlem Kopečná 14, Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.7.2017, č.j. 30560/17/5200-10424-711507,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.7.2017, č.j. 30560/17/5200-10424-711507, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 5.12.2016, č.j. 4039738/16/3004-60563-706114, kterým byl podle § 119 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), zamítnut návrh žalobce na povolení obnovy řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím správce daně

ze dne 15.11.2011, č.j. 375387/11/288511701729 - dodatečným platebním výměrem na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007.

I. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce uvádí, že nemohl platně namítat pochybení správce daně, neboť jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 15.11.2011, č.j. 375387/11/288511701729, bylo jako opožděné zamítnuto.
3. Žalobce uvádí, že v rozhodném období, za které mu byla daň doměřena, nebyl společníkem společnosti BlackField Picture, v.o.s., neboť k zániku jeho funkce v uvedené společnosti došlo k 2.12.2003, kdy přestal splňovat předpoklady pro výkon funkce společníka. Příjem veřejné obchodní společnosti nelze bez dalšího považovat za příjem společníka. Žalobce podíl na zisku od společnosti BlackField Picture, v.s.o. neobdržel, neboť uvedená společnost byla ve ztrátě; správce daně tak měl ověřit tvrzení ohledně žalobcovy daňové povinnosti posouzením účetnictví této společnosti. Správce daně dostatečně nezjistil skutkový stav věci, při doměření daně vycházel pouze z jediného důkazního prostředku a za daných okolností byl povinen postupovat podle § 98 daňového řádu, což neučinil.
4. Žalobce uvádí, že rozsudek zdejšího soudu ze dne 7.1.2014, č.j. 62 Af 59/2012-91, který se týkal doměření daně druhého ze společníků společnosti BlackField Picture, v.o.s., je nutné považovat za novou skutečnost a důkaz, který může při aplikaci na případ žalobce přivodit změnu pravomocného rozhodnutí vydaného v jeho věci, přičemž se jedná o skutečnost, kterou žalobce neznal v době rozhodování a nemohl ji uplatnit v řízení vedeném u správce daně. Na podporu svých argumentů žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.12.2006, č.j. 1 Afs 36/2006-88, č. 1078/2007 Sb. NSS, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17.7.2007, č.j. 2 Afs 51/2006-58, č. 1355/2007 Sb. NSS. Pokud podle správce daně v projednávaném případě nebyly naplněny podmínky § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu s tím, že jednotlivé skutečnosti, ze kterých zdejší soud v uvedeném rozsudku vycházel a které žalobce uvedl v návrhu na obnovu řízení, byly žalobci známy a žalobce měl možnost je uplatnit v rámci nalézacího řízení, tak správce daně neuvádí, z čeho tak dovozuje.
5. V podané replice žalobce odkázal na znalecký posudek č. 3158-218/17, vypracovaný k posouzení základu daně z příjmů žalobce za rok 2007 v trestní věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 40 T 14/2015.
6. Žalobce navrhl, aby zdejší soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňové zrušil a povolil obnovu řízení, případně aby napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňové zrušil a věc vrátil správci daně k novému rozhodnutí ve věci samé. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

7. Žalovaný nesouhlasí se žalobou, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Věcně setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí.
8. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem. Žalovaný navrhl, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci

9. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

10. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.
11. Žalobci byla dodatečným platebním výměrem ze dne 15.11.2011, č.j. 375387/11/288511701729, doměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007 ve výši 5 752 220 Kč a současně mu vznikla povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 1 150 444 Kč. Žalobce brojil proti dodatečnému platebnímu výměru odvoláním, které žalovaný rozhodnutím ze dne 17.10.2013, č.j. 25258/13-5000-14104-711507, jako opožděné zamítl. Žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.10.2013, č.j. 25258/13-5000-14104-711507, brojil následně žalobou, kterou zdejší soud rozsudkem ze dne 21.5.2015, č.j. 62 Af 116/2013-68, zamítl. Dne 11.8.2016 podal žalobce návrh na obnovu doměřovacího řízení na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007 ukončeného výše uvedeným dodatečným platebním výměrem ze dne 15.11.2011, č.j. 375387/11/288511701729.
12. Podle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu se řízení ukončené pravomocným rozhodnutím správce daně obnoví na návrh příjemce rozhodnutí, nebo z moci úřední, jestliže vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí.
13. Pokud jde o argumentaci týkající se důvodů, pro něž byla žalobci doměřena daň z příjmů, tak zdejší soud předně uvádí, že tyto argumenty bylo možné vznést pouze v odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru. Smysl a účel obnovy řízení je jiný než u řízení o řádném opravném prostředku, ve kterém dochází k přezkumu zákonnosti rozhodnutí správce daně. V rámci řádného opravného prostředku může daňový subjekt polemizovat s výsledným určením daňové povinnosti, může namítat, z jakých důvodů považuje základ daně za nesprávně stanovený, a svá tvrzení podložit odpovídajícími důkazy.
14. Nelze tedy ztotožňovat předmět řízení o žádosti o obnovu pravomocně ukončeného daňového řízení s předmětem řízení zahájeného na základě řádného opravného prostředku proti dodatečnému platebnímu výměru. Obnova řízení neslouží k nápravě vad řízení či nápravě nezákonností daňového rozhodnutí, nýbrž umožňuje, aby proběhlo řízení nové, ve kterém budou zohledněny dodatečně vyjevené skutečnosti, důkazy a jiné okolnosti zpochybňující skutkový základ rozhodnutí, které bez své viny nemohl daňový subjekt uplatnit dříve.
15. V nyní posuzované věci je tedy předmět řízení omezen na to, zda vyšly najevo skutečnosti splňující podmínky pro povolení obnovy řízení; předmětem řízení však nemůže být přezkoumání původního dodatečného platebního výměru ze dne 15.11.2011, č.j. 375387/11/288511701729.
16. Žalobce spatřuje důvody pro obnovu řízení v rozsudku zdejšího soudu ze dne 7.1.2014, č.j. 62 Af 59/2012-91, jímž bylo rozhodnuto o žalobě podané L. L. proti rozhodnutí finančních orgánů ve věci dodatečného vyměření daňové ztráty ve výši – 39 000 Kč a daně z příjmů ve výši 5 754 012 Kč za zdaňovací období roku 2007. Jak vyplývá z odůvodnění citovaného rozsudku, podle Finančního ředitelství v Brně L. L. jakožto jeden ze společníků společnosti BlackField Picture, v.o.s., které Allianz pojišťovna dne 20.7.2007 vyplatila částku ve výši 36 141 306 Kč společně s příslušenstvím jako pojistné plnění, za zdaňovací období roku 2007 neuvedl žádný příjem z titulu podílu na zisku společnosti BlackField Picture, v.o.s., neprokázal vynaložení jím tvrzených nákladů a to, že částka ve výši 18 070 653 Kč jím byla zdaněna, a dále nevyvrátil zjištění, že společnost BlackField Picture, v.o.s. od vzniku uvedené pohledávky o ní neúčtovala a ani v okamžiku její úhrady se nestala uvedená částka součástí výsledku hospodaření a nebyla předmětem zdanění. Zdejší soud v uvedeném rozsudku dospěl k závěru, že správní orgány nepostupovaly v souladu s daňovým řádem, neboť nebyly splněny zákonné podmínky pro stanovení daně prostřednictvím dokazování, a měly postupovat podle § 98 daňového řádu: „*V daném případě podle soudu správce daně na povinnost stanovit správnou výši daňové povinnosti žalobce rezignoval. Vyšel při doměření daně pouze z jednoho důkazního prostředku, který prokazoval*

vyplacení částky jako pojistného plnění včetně úroků společnosti BlackField Picture, v.o.s. od společnosti Allianz pojišťovna a.s., aniž by byl zjištěn úplný skutkový stav nezbytný pro správné stanovení daňové povinnosti žalobce, tedy zejména skutkové okolnosti týkající se hospodaření společnosti BlackField Picture, v.o.s. Protože žalobce účetnictví týkající se hospodaření společnosti nepředložil a další jím předložené důkazní prostředky správce daně zpochybnil, nebyly dle názoru soudu splněny podmínky pro stanovení daňové povinnosti žalobce dokazováním a správce daně byl proto dále povinen postupovat podle ust. § 98 daňového řádu. Takový postup však z napadeného rozhodnutí finančního ředitelství a ani předcházejícího daňového řízení není zřejmý. Daňová povinnost žalobce tak podle soudu nebyla stanovena v souladu s daňovým řádem.“ (rozsudek zdejšího soudu ze dne 7.1.2014, č.j. 62 Af 59/2012-91).

17. Pokud žalobce namítá, že rozsudek zdejšího soudu ze dne 7.1.2014, č.j. 62 Af 59/2012-91, představuje novou skutečnost, kterou žalobce neznal v době rozhodování a nemohl ji tak ani uplatnit v řízení vedeném u správce daně a která může při aplikaci na případ žalobce přivodit změnu pravomocného rozhodnutí vydaného ve věci samé, tak zdejší soud se žalobcem nesouhlasí. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31.10.2018, č.j. 2 As 188/2018-19, „...V daném případě bylo tedy jeho povinností zkoumat pouze to, zda vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění daňového subjektu nebo správce daně uplatněny již dříve v řízení a zda současně mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí. Přitom pojem „nové skutečnosti“ je nutno chápat tak, že může jít jen o skutečnosti v době rozhodování již existující, které nově vyšly najevo a v době rozhodování i přes svoji existenci nebyly známy poplatníkovi, ani správci daně, a proto nemohly být žádným způsobem využity. Mohly však vyjít najevo i nové důkazy, které subjekt neměl v rozhodné době k dispozici, které však potvrzují, nebo mohou prokazovat jím uváděné skutečnosti. Musí se však jednat o takový nový důkaz, který dodatečně umožňuje prokázat již dříve tvrzené skutečnosti.“
18. Skutečnost, že ve věci doměření daně druhého společníka BlackField Picture, v.o.s. zdejší soud shledal postup správce daně nesprávným a nezákonným a uložil žalovanému tento chybný postup napravit, neznamená, že vydáním citovaného rozsudku, jinými slovy právním názorem zdejšího soudu na předchozí postup správce daně a žalovaného ve věci L. L., vyšly najevo nové skutečnosti či důkazy, které by mohly být důvodem pro obnovení daňového řízení ve věci žalobce. Z tohoto rozsudku nadto neplyne žádná skutečnost ani důkaz, kterou by nemohl žalobce argumentovat v rámci řádného opravného prostředku proti rozhodnutí o doměření daně, i kdyby jej podal včas. Je zřejmé, že důvody nezákonnosti rozhodnutí žalovaného, resp. správce daně, při doměření daně mohl žalobce v rámci nalézacího řízení namítat, a pokud tak neučinil, nelze se vyslovení nezákonnosti a zrušení dodatečného platebního výměru ze dne 15.11.2011, č.j. 375387/11/288511701729, domáhat v rámci řízení o povolení obnovy, čehož se ve skutečnosti snaží žalobce dosáhnout.
19. Pokud jde o návrh na dokazování rozsudkem zdejšího soudu ze dne 7.1.2014, č.j. 62 Af 59/2012-91, tak v kontextu výše uvedeného a vzhledem k tomu, že uvedený rozsudek je součástí správního spisu a jeho obsah je zdejšímu soudu znám i z jeho úřední činnosti, tak takové dokazování není třeba. Zdejšímu soudu je nadto z úřední činnosti známo, že další rozhodnutí žalovaného ve věci L. L. poté, co mu byla věc vrácena zdejším soudem k dalšímu řízení, kdy mu byla za zdaňovací období roku 2007 doměřena daňová ztráta, daň z příjmů a současně uložena povinnost uhradit penále z doměřené ztráty a z doměřené daně, již v soudním přezkumu obstálo, neboť žaloba L. L. byla rozsudkem zdejšího soudu ze dne 26.4.2017, č.j. 62 Af 47/2015-111, zamítnuta. Rozsudek zdejšího soudu byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10.1.2019, č.j. 3 Afs 138/2017-49, a ústavní stížnost proti rozsudku Nejvyššího správního soudu byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 17.9.2019, sp. zn. III. ÚS 1010/19.
20. Pokud žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.12.2006, č.j. 1 Afs 36/2006-88, č. 1078/2007 Sb. NSS, tak s tím se již dostatečně a správně vypořádal žalovaný v napadeném rozhodnutí, když uvedl, že Nejvyšší správní soud se vyjadřoval k nově poskytnutému důkazu jako důvodu pro povolení obnovy řízení, ve kterém byla daňová povinnost stanovena podle pomůcek, přičemž nově poskytnutým důkazem se stalo rozhodnutí Okresního

soudu v Pelhřimově, kterým byla uložena povinnost zaplatit pohledávku; jiný orgán tak konstatoval existenci právního vztahu, z jehož titulu byla uložena platební povinnost. V nyní projednávané věci však podle žalovaného žalobcem doložený rozsudek zdejšího soudu ze dne 7.1.2014, č.j. 62 Af 59/2012-91, neobsahoval právní skutečnosti nebo důkazy osvětlující skutkový stav pravomocně skončené věci, a nepředstavuje tak rozhodnutí, jež by bylo důvodem obnovy řízení ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Na uvedeném závěru zdejší soud žádné vady neshledává.

21. Pokud jde o odkaz na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17.7.2007, č.j. 2 Afs 51/2006-58, č. 1355/2007 Sb. NSS, i k němu žalovaný správně uvedl, že závěry uvedeného rozhodnutí nelze na projednávanou věc aplikovat, neboť jejich předmětem byla otázka aplikace institutu obnovy řízení za situace, kdy bylo řízení, jehož obnova byla navrhována, předmětem přezkumu ve správním soudnictví a z toho důvodu byl návrh na obnovu zamítnut; v nyní posuzované věci nicméně nebyl návrh žalobce zamítnut z titulu provedení soudního přezkumu, nýbrž proto, že nebyla splněna podmínka pro obnovu řízení uvedená v § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu, tedy existence nových skutečností a důkazů.
22. Pokud žalobce navrhuje provedení důkazu výsledkem L. L., tak žalobce neuvádí, jaké skutečnosti rozhodné pro nyní posuzovanou věc by měly být výsledkem prokázány, přičemž i v kontextu správních a dostatečně odůvodněných závěrů správních orgánů i tento důkaz nepovažuje zdejší soud za potřebný.
23. Jestliže žalobce v replice k vyjádření žalovaného odkazuje na znalecký posudek č. 3158-218/17, který byl podle žalobce vypracován v trestní věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 40 T 14/2015 k posouzení základu daně z příjmů žalobce za rok 2007, tak žalobce nijak nezduodňuje a z ničeho podle zdejšího soudu neplyne, že by se mělo v případě znaleckého posudku jednat o novou skutečnost nebo důkaz, který by bez zavinění žalobce nemohl být uplatněn již v nalézacím řízení. Z uvedených důvodů zdejší soud neshledal potřebným uvedeným znaleckým posudkem dokazovat.
24. Pokud žalobce navrhuje provést jako důkaz Sdělení správce daně ze dne 8.3.2016, č.j. 856661/16/3004-80542-708540, tak se jedná o reakci na písemnost žalobce ze dne 26.2.2015 nadepsanou jako „Shrnutí situace a žádost o osobní jednání“; v uvedeném sdělení správce daně žalobce vyrozuměl o tom, kdy se může dostavit k osobnímu jednání. Ani tomuto důkaznímu návrhu zdejší soud nevyhověl, neboť tato listina je součástí správního spisu.
25. S podstatou věci a nosnými důvody napadeného i jemu předcházejícího rozhodnutí se pak mívají žalobní námitky a argumenty týkající se doměření daně ve věci samé a okolností týkající se opožděného podání odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 15.11.2011, č.j. 375387/11/28851170172. Ostatně jak již bylo uvedeno výše, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.10.2013, č.j. 25258/13-5000-14104-711507, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce jako opožděné, brojil žalobce žalobou, kterou zdejší soud rozsudkem ze dne 21.5.2015, č.j. 62 Af 116/2013-68, zamítl; dovodil přitom, že správce daně při doručování platebního výměru nepochybil, přičemž i v případě, že by rozhodnutí správce daně doručoval nesprávně, žalobce se s obsahem dodatečného platebního výměru seznámil a bezprostředně poté ve třicetidenní lhůtě odvolání nepodal.
26. S ohledem na to, že žalobce neuplatnil žádné skutečnosti nebo důkazy, které by splňovaly podmínku, že jsou nové a nemohly být bez zavinění jeho nebo správce daně uplatněny dříve, je správný závěr žalovaného o tom, že obnova řízení nemohla být v daném případě povolena.
27. Zdejší soud s ohledem na výše uvedené neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

28. O nákladech řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 17. října 2019

David Raus v.r.
předseda senátu